

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne og den efterfølgende Sag kan i indeværende Møde kun behandles med Tingets Samtykke. Hvis Indsigelse ikke fremkommer, vil jeg bringe Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst samt dets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lovanordninger under Kirkeministeriet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 199; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 445).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Kirkeministeren af Oluf Pedersen. (Vil Kirkeministeren rede-gøre for sine Forhandlinger i Lübeck i Juni 1938?)

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 313).

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Ved Dannelsen af den nuværende Regering gav man Det kommunistiske Parti og Dansk Samling en Repræsentation, der ikke bundede i disse Partiers Tilslutning ved Valg, og som ej heller svarede til disse Partiers Andel i Modstandsbevægelsen. Jeg fandt ikke dette Ministeriums Sættelse forenelig med Folkestyrets Idé og endnu mindre med den hævdvundne parlamentariske Statsskik, og Faren var, at Repræsentanterne vilde udnytte dette, dels til

Angreb paa dansk Folkestyre, dels rent partipolitisk i Agitationen. Dansk Samling har da ogsaa allerede groft misbrugt den overdrevne Ære, de fik ved at faa to Mand ind i Ministeriet, og rent personligt tør det vel siges, at Partiet maaske ogsaa har været særdeles uheldigt, idet man maa antage, at Partiet vel havde haft Folk, der bedre kunde bære de gyldne Kæder.

Dette Misbrug har det været nødvendigt at paatale, hvad nogle Mennesker er forargede over — det kan læses i „Morgenbladet“, „Fædrelandet“s Arvtager —, men det hindrer ikke, at jeg nu ligesom i 1940 over for det nazistiske Parti maa tale rent ud. Dengang blev det meddelt mig, at jeg til Gengæld vilde faa den Ære at blive hængt i den højeste Galge, hvis Frits Clausen kom til Magten.

Min Opfattelse er fortsat den, at det danske Folk skal styre Danmark gennem Stemmesedlen, og ingen, Dansk Samling lige saa lidt som Frits Clausen, kan tage Forskud paa Valget. Troede de paa det gunstige Resultat, havde det vel heller ikke nogen større Hast. Jeg paatalte Ministeren uden Portefeuille, Hr. Juul Christensens Bemærkning, da han forblømt talte om dem, der havde Vaaben, og om politisk Beskyttelse af Værnemagerne, uden at det deraf fremgik, hvem han sigtede til, og om den forfærdelige Læsning, som Rigsdagstidende var — og saa viste det sig, at det blot var en uheldig Udtalelse af hans Kollega Forsvarsministeren. Til sidst var Ministeren saa uheldig at komme i Konflikt med Sandheden. Nu rejser Ministeren ud og fortæller, at han sagde det modsatte af, hvad „Randers Dagblad“ refererede, til Trods for at alle Referater i de lokale Dagblade i Realiteten var ens, og at Ministeren tilmed har godkendt nogle af Referaterne. Man tør nok sige, at Sandheden ikke er ham hellig. Det maa staa daarligt til med ham.

Senere har jeg talt om Kirkeministerens Betydning for Nationalsocialismens Vækst og herunder omtalt hans Besøg i Lübeck i 1938. Jeg stillede i den Anledning det ærede Medlem Hr. Hoff et Par Spørgsmaal, som denne ikke besvarede. Derimod udfordrede Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, mig til et offentligt Møde ude i Byen.

Jeg tog med Glæde Handsken op — men det maa naturligvis ske her i Salen, hvor vi mødes paa lige Fod, og hvor Debatten er rejst — og tilbød ham, om han ikke selv kunde finde Mulighed, da at give ham Lejlighed til et Svar paa mit Angreb.